

Men i øvrigt er det jo et Spørgsmaal, der, hvis vi virkelig en Gang komme til en Afsløsning, kan blive gjort til Genstand for Behandling, eventuelt Proces for disse enkelte Apotekers Bedkommende. — Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om, at man ikke slipper saa nemt ud over Mølleloven, og henviste til Møllekvangen, som bestod i, at man skulde tage sit Mel fra en bestemt Mølle. Men denne Møllekvang begrundede nu ikke nogen reel Ret, det hørte til den paagældende næringsdrivendes Eneret i den givne Tid. Vi have noget tilsvarende paa Apotekervæsenets Omraade, idet Læger, som saa Ret til at distribuere Medicin, skulde tage Medicinen fra et bestemt Apotek. Men det er ikke til Ginder for, at der, naar der f. Eks. i Nærheden bliver oprettet et nyt Apotek, kan komme en Bestemmelse, som henviser den paagældende Læge til et andet Apotek. — Det ærede Medlem dolerede over min Udtalelse om min Stilling over for Spørgsmaalet om Udsigten for hans Forslag til at blive til Lov, og i Sammenhæng dermed sagde han, at hans Forslag jo var det samme som det i Sverige, Nej, der er en meget væsentlig Forskel. Grunden til, at det gik i Sverige, var nemlig, at Apotekerne der selv havde taget Sagen i deres Haand, medens derimod det, som det ærede Medlem foreslaar, i korte Træk gaar ud paa, at disse Apotekerprivilegier skulde være bortfaldne efter en vis Tids Forløb, og det overlades saa til den enkelte, om han muligvis kan faa en Overenskomst i Stand med Kolleger, hvorved han kan faa mildnet det Tab, han lider ved, at de ikke selv ordne en Afsløsning. Skulde paa Grund af Forholdenes Udvikling Indehaverne af de reelle Privilegier faa den Opsattelse, at de selv ere bedst tjente med at faa deres Apotekerprivilegier afløste, og de saa ville arrangere noget lignende som i Sverige og gøre det paa antagelige Vilkaar, ja saa er min Stilling dertil naturlig en ganske anden. Kan man saa noget frem ad den Vej, vil jeg med Fornøjelse arbejde derved. Men jeg tror ikke, at der for det første bliver Tale derom. Det ærede Medlem henviste til, at hans Forslag havde det Gode, at naar der blev oprettet personlige Apoteker, fik Fonden den Afgift, som skulde svares til Staten. Ja, det er et Spørgsmaal, om det er en videre stor Fordel, for hvis et saadant nyt Apotek ikke kommer til at give en Nettoindtægt af 3,000 Kroner, faar den ikke en Øre. For Resten er det jo Fonden, som faar det og ikke den Mand, som driver Apoteket, og som svarer Afgiften. Der er desuden derved at bemærke det, som det ærede Medlem oppe fra Fredensborg

(S. Hage) omtalte, at Forholdene ville i Virkeligheden i mange Henseender blive bundne i disse 50 Aar med Hensyn til de reelle Apoteker. Thi Sagen er, at skulde de kunne svare Afgiften, maa de ikke alene beholde deres Indtægt, men de maa have den forøget ved, at Kundekredsen stiger. Men opretter man personlige Privilegier ved Siden af, er der to Familier, som skulde leve, og det, som Indehaveren af det reelle Privilegium faar i Erstatning efter Afgiftsloven, vil i Virkeligheden ikke svare til den Afgang, han kommer til at lide ved at faa Apoteket ved Siden af. Hvis vi altsaa skulde ind paa denne Vej, kunne vi vistnok til at være meget hensynsfulde med Oprettelsen af personlige Apoteker.

Mf. Christensen: Jeg tillod mig for at spørge den højtærede Minister om, hvorledes man vilde forholde sig, hvis en tvivdelig Farmaceut begærede Bevilling, og jeg maa meget beklage, at jeg fik det Svar, at Ministeren ikke vilde tage Stilling til dette Spørgsmaal, for Spørgsmaalet en Gang i Fremtiden forelaa aktuelt. Jeg maa deraf for det første drage den Slutning, at jeg ikke er bleven direkte klogere paa dette Omraade, end jeg var før — og det beklager jeg meget — men jeg maa ogsaa drage den Slutning, som er endnu mere beklagelig, at den højtærede Minister i denne Retning vistnok ikke har noget særlig godt Øje til Kvinderne. Havde den gode Vilje været der, tvivler jeg ikke paa, at den højtærede Minister havde skyndt sig med at lægge den for Dagen i et for Kvinderne velvilligt Svar. — Medens jeg har Ordet, maa jeg tillade mig at gøre opmærksom paa et andet Forhold. Det angaar de reelle Privilegier og deres Afsløsning. Det forekommer mig efter den Diskussion, som er ført her i dette Ting, og efter den Stilling, som den nedsatte Kommission har indtaget over for dette Spørgsmaal, at vi der gøre os skyldige i at forvirre Begreberne. Det skulde glæde mig, hvis det ikke var saa, men jeg tror, det er saa. Dette saakaldte reelle Privilegium er jo knyttet baade til en Person og til en fast Ejendom. Det er et Privilegium, der ikke hæfter ved Ejendommen, men oprindelig kun gaves til en bestemt Person saaledes, at hver Gang Ejendommen, Apoteket, stifter Ejer, skal der udstedes et nyt Privilegium til den ny Ejer, og dernæst skal, hver Gang der finder et Tronstifte Sted, den ny Regent bekræfte det gamle Privilegium. Lad os nu se, om et saadant reelt Privilegium kan sammenlignes med Ejendomsret. Det kan altsaa ikke være Genstand for Overdragelse fra